

VECKOBLADET

6

UTGIVET AV VPK OCH KU I LUND

Utkommer fredagar

1987 13:e årg.

Lösnummerpris 2.00

Fredagen den 20 februari

Saklighetens förlorade ideologi

"Har socialdemokratin någon ideologi?", undrade socialdemokratiska studentföreningen och LO-sektionen i förra veckan. I alla fall hade man inbjudit partiteoretikern och kritikern Jan Lindhagen att besvara den frågan.

Partiets tyngre kommunalpolitiker syntes inte till men väl ett tjugotal personer från de båda inbjudande organisationerna, plus några vpk:are som kände sej lite ute i den intima stämning som Lindhagen angav med sitt inledande "partivänner!".

Punkterad valmarsch

När jag tjänstgjorde på particentralen för tjugo år sen talades det mycket lite om att socialdemokraterna hade en överlägsen ideologi, började Jan Lindhagen. Det som betonades var att vi var det dugligaste partiet, i kraft av vår sakkunskap och kompetens. Detta var ju faktiskt temat för en valmarsch som det pressades hundratusen EP-skivor av till valet 1968.

Men skivorna blev makulerade. Nu hade det nämligen kommit en ny vänster med intresse för teorier, principer och ideologiska skillnader, och påverkade av den andan punkterade Hasseåttade den ideologilösa valmarschen med en dräpande parodi. Plötsligt blev det angeläget för socialdemokraterna att skaffa sej en ideologi och formulera ideologiska slagord.

På jakt efter marxistiskt arv

Eftersom det var marxismen som gällde var det partiets marxistiska rötter som skulle blottläggas. Jo, Hjalmar Branting var hyggligt påläst i sin tids marxism, och det fanns andra socialdemokratiska ledare i den generationen som hade tagit del av (främst) Engels, Kautsky och Bernstein. Till nöds kan man även räkna Per Albin Hansson dit. Men om någon självständig marxistisk kultur och idéutveckling i stil med den österrikiska var det långtifrån tal.

Marxismen var en ideologi för arbetarklassen formulerad av borgerliga intellektuella, och så var det även i Sverige om man ser till det sociala ursprunget för Branting och de andra. Det viktigaste som marxismen åstadkom i den tidiga svenska arbetarrörelsen var, att den framgångsrikt betonade att hela arbetarklassen måste organi-

seras fackligt och politiskt. Detta bröt mot det spontana mönster som hade uppstått med små och slutna fackföreningar för arbetararistokratin.

Men ett kanske viktigare idéinslag var det "folkliga" elementet med uttryck som rättskänsla och tro på arbetets värde. Fast även de värdena kan nog spåras till ett "högre" ursprung, inget mindre än den allmänna västerländska kulturen. Det var en stor vinning att den breda och starka svenska arbetarrörelsen så starkt kom att präglas av dessa värden.

Falskt medvetande?

Jan Lindhagen kom här in på det problematiska med själva begreppet ideologi. En av dess betydelse har ju varit negativ: "ideologi" har stått för ett klassperspektiv som förhindrat en klar syn på verkligheten, alltså ett falskt medvetande. Han uttryckte sin sympati för den tolkningen. Och härifrån kritiserade han dagens socialdemokratiska propaganda och framtoning som var präglad av retorik och verklighetsflykt. Den tar sen uttryck inte bara i ord utan också i sådant som överregistrerade massmöten inför valen.

Självva utgångspunkten för socialdemokraternas nya ideologiska intresse, nämligen marxismen, befinner sej ju i djup kris, sa Lindhagen, och nämnde indirekt Mauricio Rojas analys och kritik av marxismens eskatologiska rötter. En annan djup tendens är pessimismen. Avståndet är enormt till den grundläggande tillförsikten och teknikbejakelsen hos Erlander och andra i hans generation.

Optimism och saklighet

Den pessimismen får vi inte acceptera, sa Jan Lindhagen. Socialdemokraterna måste tro att framtiden kan formas medvetet. Pessimismen är utslag av högertänkande, av tron att människan skulle vara ond eller hopplöst irrationell av sin natur.

Men vi måste också bort från slagorden och den fördommande retoriken. Socialdemokratin måste återvinna den saklighet som från början var dess främsta märke. Den saklighet som den förkättrade ideologilösheten på sextitalets partietaktiskt uttryck för.

Den efterföljande diskussionen gav inte så mycket.

Gr

Vandring bland Toscanas kullar

Toscana är i år målet för den sommarvandring som vpk:s vandringsektion traditionsenligt anordnar. En utgångspunkt är de något märkliga men ändå vänortsförbindelser som utvecklats mellan Malmö och Florens. En annan är det nya intresset för etruskerna, som det finns så många lämningar efter just i Toscana. Fast egentligen behövs det ingen särskild motivering. Mellersta Italiens kullar och berg, som är inpyrda med historia och kultur, hör objektivt sett till de finaste vandringsdistrikten i hela Europa.

Som tidpunkt föreslås i första hand de två veckorna före midsommar då sommarvandringen brukar äga rum. Men inget är låst ännu. Det är viktigare att intresserade snabbt hör av sej, eftersom det på en del arbetsplatser börjar bli dags att fastställa semestrarna.

Etruskerna

Etruskernas städer låg för det mesta i bergen så de blir ett bra ledmotiv. Vi kan söka upp gravar och ruiner. Däremellan upplever vi landskapet i största allmänhet. Det finns många vinodlande småbönder vilket gör den kuperade trakten mer än växlingsrik. Bergen är måttligt höga men backarna stundom branta och småvägarna vindlande. Utsikter är det gott om.

Det är också gott om anspråkslösa kafeer och värdshus. Vi behöver sällan bära med oss mat för mer än ett par timmars behov. Även i övrigt kan packningen göras lätt, eftersom somrarna i Toscana normalt är torra och behagligt varma.

Två mil brukar vara en lagom dagsetapp, även om den kan kortas eller förlängas något. Som vanligt ligger vi i tält och tar det inte alltför högtidligt med officiella

tältplatser, utan frågar någon bonde som ser snäll ut.

Inte Florens?

Florens är ju Toscanas centralort och överlägset mest kända stad, så det kunde vara en poäng att för en gångs skull inte besöka den. Det finns ju så många andra gamla och vackra och berömda städer, som Siena eller Pistoia. Erfarenheten från tidigare vandringar säger att större städer är påfallande mycket dyrare än landsbygden omkring, och att det egentligen inte betyder så mycket med feststjärniga mål. I vandringsperspektivet är det mesta vackert och spännande.

Som vanligt åker vi tåg, och gruppresa ger rabatt. Kanske är det klokt att sova sej genom norra Tyskland för att kunna uppleva Alperna desto bättre, kanske på någon liten järnväg vid sidan av de största passen.

För information och synpunkter kontakta Gunnar Sandin, tel 13 58 99. Men skynda på, som sagt.

Gud i stadsparken

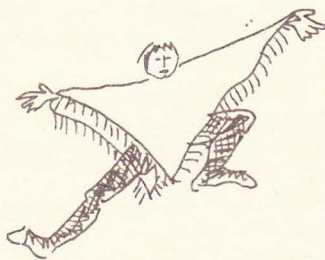
Kring den isfria delen av dammen flockas människor med plastpåsar med ganimalt bröd.

När vi matade märkte jag att änder oftast plockar smulor från marken. Måsarna fångar dem gärna i flykten.

Jag sökte en enskild fågel med mitt kast. Försökte för en stund upprätthålla någon slags rättvisa.

Gud, så jobbigt du har det bland alla dessa Darwinska krokben.

Karl Witting

Övernattning i det fria hos snälla, vinodlande italienska småbönder. Tält behövs i princip inte.

Kreatione

Lundaandan och världsanden

På Sydsvenskans kultursida pågår just nu en enkät om "lundaandan". Den inleddes av Lars Westerberg (den ryktbara vänsterliberala kăsören i Dackekuriren, välkommen åter till stan förresten!) och har redan avsatt flera pärlor. Främst tänker vi på professor Lyttkens infernaliskt skickliga parodi, med formen av den inflyttade uppsvenskens ordrika och förnumstiga men i grunden okunniga utredning om vad lundaandan egentligen är. Blixtnabba telefonkedjor kännarna emellan gjorde att artikeln redan vid nio-tiden på onsdagsmorgonen var bekant även för den som inte abonnerar på SDS.

Hade det bara rört sej om rutindebatt på Sydsvenskan hade det dock inte funnits anledning att beröra saken här i VB. Inte ens för de vänliga orden om ypks höstfester som exempel på de respektlösa gränsöverskridanden som anses vara en av sagda andas manifestationer. Vad gäller traditionella borgerliga beskrivningar och definitioner finns det egentligen inget att tillägga till det som Sven Christer Swahn en gång skrev i sin bok "Detta Lund".

Men vi tycker oss i det yrakna intresset för lundaandan spåra en rörelse hos världsanden, eller den kollektiva mentaliteten. Och det är intressant.

Det finns mycket ont att säga om den postmodernism som formar tänkandet hos så många unga. Men intellektuell massrörelse eller masshållning får inte negligeras. Obestriddligen finns det i den klassiska lundaandan drag som måste vara attraktiva för dagens postmodernister: det skeptiska, det ironiska, spexens historiska maskspel, förtrogenheten med kontinentalt tänkande. Nietzsche är den filosof som postmodernismen ständigt refererar till; vilken svensk har varit mer och större nietzschean än lundensaren Bengt Lidforss?

Det finns alltså anledning för dagens studentgeneration att ta upp och pröva lundaandan. Där med finns det också skäl för den lokala vänstern att ta fram och betona de progressiva sidorna av denna anda och tradition. Vi behöver påminna om antiklerikalismen och det tidiga sociala intresset hos Axel Wallengren och hans grupp, som för hundra år sen inledde den organiserade lundaradikalismen med De unga gubbarne, om den radikala idegemenskapen över klassgränserna när Axel Danielsson och Anders Eriksson söp ihop med de socialistiska docenterna, om Arbetets respektlösa, fräna och roliga lundajournalistik som omfattade långt fler skribenter än Lidforss, om misstänksamheten mot det stockholmska. Det senare en viktig egenskap när allsköns makt-havare och småfunktionärer tycks ha klippkort på flyget mellan Arlanda och Sturup.

Jag ser att det skall bli en kontaktkonferens mellan Lunds Universitet och regionens näringsliv i början av mars. Professor Ingvar skall tala om kreativitet och hjärnfunktion, professor Smith om människans lust till förnyelse, professor Philipson om maskiner och kreativitet, professor Törnquist om miljöns betydelse för den kreativa processen. Från näringslivet kommer direktör Nordberg, Perstorp AB och talar om den kreativa organisationen. Avslutningsanförandet hålls av bankdirektör Hans Cavalli-Björkman, medan direktör Lars Samzelius medverkar i inledningen med ett anförande om "Samverkan näringsliv - universitet i ett 20-årigt perspektiv". Dagen avslutas med en kreativ middag på IDEON.

För en del av oss oldtimers slår ordet kontaktkonferens an särskilda strängar. Nån gång så där 1970 var det också en kontaktkonferens, som emellertid hastigt avbröts. Anledningen var att ett antal vänsterstudenter ville ta tillfället i akt att protestera mot den ensidiga tolkningen av begreppet "näringsliv" konferensen manifesterade, en tolkning som inefattade kapitalägarnas företrädare, dvs direktörerna, men inte de som arbetade inom företagen eller deras representanter. Vänsterstudenterna bad om ordet, vilket de naturligtvis inte fick, och trängde sig då upp i talarstolen, varvid visst tumult uppstod och konferensen avslutades omedelbart. Jämfört med vad som ägde rum av politiska protester t ex vid amerikanska universitet var det en stillsam och oskyldig historia, men det blev mycket publicitet. Så vitt jag minns var fördömandena i massmedia entydiga, det talades om pöbelfasorier och hot mot demokratin och fara för yttrandefriheten. Det var ingen lyckad vänsteraktion: i sakfrågan kom man inte till tals utan all uppmärksamhet fixerades på sättet att agera och att man faktiskt tvingade sig en plats i talarstolen.

Ingen trängsel

Jag gissar att direktör Samzelius med sitt 20-åriga perspektiv kommer att erinra om händelsen den gången och uttala lite allmän harm, dock utan att heller nu ta upp sakfrågan. Hans egen bas, Skånes Handelskammare, har krympt rejält sen sist, den skånska industrin som ett självständigt maktcentrum är en skugga av sitt forna jag. Hoppet står till Lund och universitetet och där finns i dag som bekant en "näringslivs"-vänlig atmosfär. Direktören riskerar inte att behöva trängas med talföra vänsterstudenter i talarstolen.

Vad är då ett rimligt förhållningssätt till förhållandet mellan näringsliv och universitet? Jag kan bara svara för mig själv och jag är nog lite mer illusionslös än för. Det fanns inslag av idealism i 68-rörelsens syn på universitetet, som om de skulle kunna existera som fritt svävande sanningssägare i ett samhälleligt vacuum. Universitetet är inrättat att tjäna som utbildare och som producenter av ideologi och kunskap och är naturligtvis beroende av sina finansörer och uppdragsgivare. Ingenstans borde det

vara lättare att inse det än i Lund, med ett universitet som inrättades 1668 för det mycket bestämda syftet att försvenska de erövrade provinserna. Uppsala universitet har en ännu längre historia till tjänst för den svenska statsnyttan.

Vem ska betala

Universitetens huvuduppdragsgivare är i dag inte längre staten

Det förtroendefulla mötet mellan universitet och näringsliv har hunnit till den kreativa middagen.

och kommunerna. Behovet av lärare, präster och ämbetsmän kvarstår, men de flesta som lämnar universitetet nu får såvitt jag kan förstå inte jobb på den offentliga sektorn. Mycket riktigt är inte heller staten beredd att stå för den kvalitetsförstärkning som behövs i dag. Var finns då pengarna?

Ett svar fick vi i den märkliga uppgörelsen mellan regeringen och bankerna där ett antal affärsbanker med nollställt ansikte efter överläggningar beslutat överlämna ett antal hundra miljoner till universitetet. Själva jobbar jag i ett utrustningsintensivt ämne där jag antingen får sitta och titta på ett blankt skrivbord eller le lagom intagande mot fabrikanter av sådan utrustning. Vi på universitetet är inte i en sådan position att vi kan sätta så högt pris på vår dygd.

En maktfråga

Har det då skett några framsteg i det jag här kallar sakfrågan? Tja, det finns en LO-representant i universitetsstyrelsen och det finns en ganska livlig verksamhet i form av sk forskningscirkel där forskare och fackliga organisationer jobbar samman. Men det är ändå krusningar på ytan, och jag tycker inte man bara ska skylla det på universitetet. Arbetarrörelsen har aldrig på allvar uppträtt som intressent i universitetsvärlden - den nöjer sig dessvärre ofta att stå med mössan i hand och ta emot småsmulor. Makten över kapitalet är i stor utsträckning också makten över undervisning och forskning; det är SAF och inte LO som gått till ideologisk offensiv i utbildningsfrågor. Det är bra att universitetet har kontakter med sin omgivning, men fan vad det är ensidigt.

Att Lund kanske var en mera kreativ miljö för tjugo år sedan är nog en tanke som ingen kommer att beröra på kontaktkonferensen. Vad jag skulle önska är att näringslivsföreträdarna ibland lyfte blicken ovan närmast kommande halvårsbokslut och tänkte lite långsiktigare. Det är nämligen inte säkert att ekonomer och tekniker som gör precis som de är tillsagda är vad det här landet eller dess näringsliv mår bäst av. Kanske är det så att man får stå ut med lite mötesstörningar ibland om man ska ha en god kunskaps- och utbildningsmiljö.

Miljöproblem

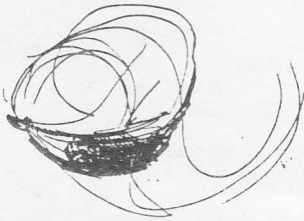
VB har många läsare utanför stan och det har kommit önskemål om att vi här informerar något om den sk Lundaandan. Finns den, frågar en del. Javisst

r

— låt mig berätta.

Man brukar skilja Lundaandan från tex Landskronaandan (blyhaltig), Helsingborgsandan (stic-kande svaveldioxid). Lundaandan förekommer i Lund. Andan har olika karaktär i olika delar av staden, beroende på de lokala förhållandena. Gemensamt är att den märks tydligast under vissa atmosfäriska förhållanden — framförallt då vid tendenser till inversion, där en tung kall luftmassa ligger som ett lock över den förorenade luften på marknivå och hindrar normal luftväxling. Nere på Nilstorp och Klostergården luktar det lösningsmedel (Åkerlund och Rausing, Tetrapak) och kloak, uppe på Norra Fäladan handlar det om lösningsmedel (Gambro) och fet soprök från avfallsförbränningen på lasarettet. Då och då blir folk förbannade på sin lokala lundaanda och skriver på listor och bråkar, men då brukar stadens miljö- och hälsoskyddsnämnd rycka ut och säga att förhållandena är under observation och att det gäller att skynda långsamt och lösa problemen i samförstånd och så kan allt förbli vid det vanliga. I yttersta fall hänvisar man till länsstyrelsen, som har landets mest passiva miljövärdnadsenhet.

Gammalt problem

Sen har det dessutom sen länge pratats om ett lokalt problem i centrala till nordvästra delarna av stan. Jag har inte märkt något själv, men det kan ju bero på att vi som har vistats här alltför länge tappat väderkornet. Jag har hört flera förklaringar — det har talats om lik i garderöber och begravnad hundar. F. statsrådet Geijer framför en intressant hypotes på kultursidan i söndagens Sydsvenska. Hans budskap — framfört med den äldre gentlemanens obesvärade uppriktighet — är i korthet att det handlar om en doft av otvättade manspersedlar och gammal fylla. Det ligger nog en hel del i det. Frågan är vad man ska göra åt det och där är debattörerna oeniga — många tycks tex vara sentimentalt bundna till just denna doft. Per Gahrton tvekar inte om var odören kommer ifrån, men tycks mena att man bör anlägga en positiv attityd: denna osunda miljö har dock frambragt politiska ledargestalter som förmått resa idealens och den biodynamiska odlingens fana högt i Höör-trakten. Ja, så går debatten här i Lund och vi följer den uppmärksam.

Lucifer

Vem skriver Lunds politiska historia?

Ett par års hembygds- och teknikforskning på amatörbasis tillsammans med en grupp likasinnade har berett mej stor glädje och gett mej mycken kunskap. Jag unnar många fler att göra den erfarenheten. Men förutsättningarna kunde förbättras på några punkter. En del material kunde vara tillgängligare, och det borde finnas någon form av organiserad handledning. Men viktigast är kanske att få fram fler lokalhistoriska översiktsverk, särskilt om Lunds moderna historia.

Det senare kunde vara till nytta för dagens aktiva politiker. Åtminstone kunde de historiska jämförelserna ge färg åt debatterna i fullmäktige.

Litteratur...

Den förståndige lundaforskaren börjar med att söka upp stadsbibliotekets lundasamling, och det kan verkligen innebära ett sökande för den ovane. Den finns nämligen långt inne i en av bibliotekets interna korridorer, diskret skyltad och med snäva öppettider. När man väl blivit hemmastadd kan man väl ordna sina arbetsvillkor med hjälp av den tjänstvilliga personalen, men tröskeln kan nog upplevas som hög. Normala bibliotek har lokalsamlingar som finns i direkt anslutning till de andra böckerna. Med den ordningen även här i stan skulle säkert många fler upptäcka det som finns skrivet om Lund och kanske lockas att ge egna bidrag.

Det skulle kanske innebära att en del av lundasamlingens dyrgripar fick läsas in, men fördelarna skulle överväga.

I lundasamlingen görs den årliga bibliografin över lundalitteratur som är ett oombärligt hjälpmedel för hembygdsforskaren. Men stadsbiblioteket har också en annan grundkälla till lokalhistorien, nämligen inbundna årgångar av Lunds Veckoblad/Dagblad och Folkets Tidning, i viss mån även den äldre Nya Lund. Även Arbetet fanns tidigare men samlingen skingrades av utrymmesskäl. Det var synd, märker den som vill följa någon av de ofta förekommande polemikerna med Lunds Dagblad. Det riktiga hade varit att skaffa ett särskilt rum åt tidningarna, ett med bättre fukt och temperatur. Nu förfaller det dåliga papperet snabbt.

Arbetet och de andra malmötidningarna finns på UB 4. Utmärkt service, men ocentralt och sämre öppettider.

... och källor

Det otryckta källmaterialet, som forskaren snart inser att han måste gå till, finns spritt på flera olika håll. Det är väl delvis ofrånkomligt men också en följd av en konkurrens mellan de olika arkiven. Besvärligare är det kanske för den som vill ha en överblick av foton och andra bilder med lundamotiv. Han eller hon får gå runt till Kulturen (med Gamla Lunds samling), universitetsbiblioteket, byggnadsnämnden, stadsarkivet och andra ställen, kanske i nu nämnd ordning. Tänk om det hade funnits ett centralt register med xeroxkopior!

De rörliga bilderna i form av filmer är det ännu kladdigare med. Ingen samlad kunskap tycks finnas, men börja fråga på AV-centralen.

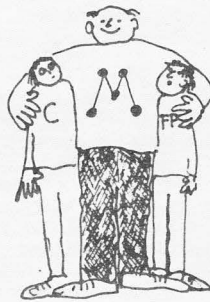
Annars är stadsarkivet, i stadsbibliotekets källare, oftast lundaforskarens rikaste källa när det gäller otryckt material. Där finns inte bara alla papper som rör kommunen (staden och de inkorporerade bondkommunerna) utan också enskilda arkiv som det från Lunds Mekaniska Verkstad. Där finns även (den socialdemokratiska) arbetarrörelsens arkiv, och där kan man gå in i de utförliga debattprotokollen, och avnjuta de bittra personstriderna på tjugo- och trettitalet.

Handskriftsamlingen i UBs källare är en annan guldgruva med bl a en massa privatbrev. Hit ner trängde aldrig överbibliotekarie Tells reformer, utan den alfabetiska uppställningen börjar fortfarande längst ner till vänster. Andra brevsamlingar (och de lokala organen) finns på landsarkivet, där läsesalarna dominerar av släktforskande pensionärer. Man beklagar att de inte lägger ner sina mödor på forskning av mindre privat intresse.

Det finns en massa andra arkiv och samlingar. På andra orter finns skrivna vägledningar och kunniga handledare, inom ramen för studieförbund eller hembygdsförening. Så inte i Lund, även om en inventering är på väg.

Den oskrivna historien

Wilken lundahistoria behöver då skrivas? Det mesta. Bäst utrett är gamla högstatusinstitutioner som domkyrkan och universitet. Sämst är det antagligen med industrierna, och det är en brist som snart är irreparabel i och med att det mesta av arkivmaterialet är borta och de levandes minne på upphållningen.

Men problemet för punkt-forskningen är nog att vissa översiktsverk ännu är oskrivna. Ragnar Blomqvists lundahistoria i all ära, men det är mycket som inte får plats i den. Störst är som jag ser det behovet av en bred lokalpolitisk historia från 1850-talet och framåt, som kunde bringa reda i de många konflikter som man skymtar i tidningar och fullmäktigetryck, och som har format det moderna Lund. Vem skriver den?

Gunnar Sandin

Från det kommunala

Fortsatt trångt i badet

Vpks motion om att förbättra Högavallsbadet avvisades av fritidsnämnden. De andra politikerna vill inte erkänna att badet är för litet. Normen på två personer på sex kvadratmeter innebär stress och otrevnad för de badande. Man har inte ens kunnat presentera en preliminär bedömning av hur mycket en bassängutbyggnad skulle kosta.

20 ton freon från Gambro

Vid senaste sammanträdet med miljö- och hälsoskyddsnämnden tillstyrktes vpks krav om att användningen och utsläppen av freon vid industrier i kommunen ska kartläggas. Redan nu är det känt att Gambro släpper ut 20 ton freon vilket är anmärkningsvärt mycket. Gambros utrustning för återvinning fungerar endast till femti procent och det är ingen, varken kommunen eller länsstyrelsen, som agerar för att förmå företaget att minska utsläppen.

Återtag av bensin

Folkpartiet har motionerat om att ett återtagssystem av bensin ska införas på mackar i kommunen för att förhindra miljöfarligt utsläpp vid tankning och leverans av bensin. Majoriteten av miljö- och hälsoskyddsnämnden ville att kommunen endast ska informera mackarna om denna möjlighet, medan vpks och centern ville sträcka sig längre och yrkade att kommunen åtminstone ska rekommendera mackarna att vidta åtgärder.

Vpk har i riksdagen motionerat om att återtagssystem ska införas på bensinmackarna.

Hindrande hiss

"Många vackra ord sades i fullmäktige i juni. Alla partier verkade eniga om att det var viktigt att Lilla Teaterns lokalsituation löstes snarast", rekapitulerar Bodil Petersson i en interpellation. Nu har ombygget av den gamla banklokalen vid Stortorget som bekant hejats av att skolförvaltningen (som bor ovanpå) vill bygga för stora ingången med en hiss. Det vore sannerligen galet att oinlett göra ett generöst tillträde till en lokal som på grund av sitt läge, platsen för det medeltida rådhuset, kan bli ett av stadens viktigaste offentliga rum under många hundra år framåt!

Mot sponsring

"Kapitalets representanter är inga duvungar precis", påminner Carina Svensson om när hon i en vpk-reservation går emot musik & teaternämndens beslut att söka sponsorstöd. De ger inget utan motprestation. En parallell med idrotten är ohållbar, menar hon. Kulturen kan uttrycka kritik mot den rådande samhällsideologin, men fotboll "går ju bara att spela på ett sätt".

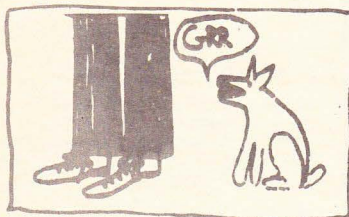
Bredgatan 28, 222 21 Lund. Tel 046/12 74 95 (onsd efter kl 18.00)
Postgiro 17 459-9. Prenumeration 90:-/år
Sättning och lay-out: VB-red på acupress, Fabriksgatan 2, Lund
Tryck: acupress, Lund. Ansvarig utgivare: Monica Bondesson.
Eftertryck av text tillåtes om källan anges. Bilder är upphovsman-
nens egendom. Red förbehåller sig rätten att korta insändare. För
obeställt material ansvaras ej.

Har du flyttat?

Skicka hela adressdelen med din gamla adress till Veckobladet,
Bredgatan 28, 222 21 Lund. Min nya adress är:

Adress:

Postnummer: Postadress:

Pengars rätta bruk

Om den gamle greken Aristides berättar Falstaff fakir, "det han var så rätträdig, att han aldrig kunde förmås att betala en räkning, därest han icke blev överbevisad, att fordringsägaren skulle göra ett förmuftigt bruk av penningarna".

Ensamstående mammor har inte råd att ha bil, nämner Kajsa Theander (i VB nr 5) som exempel på att det är synd om dessa dessa mammor och att de bör förskonas från höjda avgifter i barnomsorgen.

Det är kanske inte så dumt med dyrare dagis ändå, säger den miljömedvetne och litterärt bevandrade men socialt genomreaktionäre Gustaf.

Grr

Ättarummmaren som står tom

I VB har vi vid några tillfällen under de senaste åren återkommit till det missförhållandet att AB Hufvudstaden låtit en tom ättarummmare stå outhyrd i väntan på kontorisering, fastän detta inte är tillåtet. Lägenheten ligger ovanför Julius plathandel och granne till Sydsvenskans lundaredaktion. Med anledning av det senare förhållandet har vi t o m försökt hetsa Sydsvenskan till att göra ett uppsökande reportage.

Nu har i stället Skånskans Stefan Olofson tagit fasta på uppslaget. I ett skickligt reportage (17.2) kontaktas stadsarkitektkontoret, som bekräftar kontoriseringsförbudet. Hufvudstaden rings upp och där säger en tjänsteman att bolaget har fått ett löfte under bordet. T v ska lägenheten stå tom. Jan Kockum, på Hyresgästföreningen, tycker att det är beklagligt och tänker ta upp det vid nästa hyresförhandling. (Han har vetat om det länge, men det behövs väl den här typen av offentlighet för att något ska hända.)

Det är förstås upprörande att i bostadsbristens Lund en lägenhet får stå tom så länge. Den passar utmärkt till kollektivboende, men även många familjer med stor barnaskara har försökt få Hufvudstaden att ta reson.

Svar till "Råkor är äckliga"

Att råkor äter bildödade ig igelkottar är inte onaturligare än att lundabon njuter av en knake. Skillnaden är möjligen att det är mer energisparande att förtära den råa igelkotten. I vilt tillstånd brukar människan äta sina artfränder (högra överarmen lär vara godast).

Sign "Kvidevitt" tror att den klumpiga råkan skrämmer bort småfåglar. Ånej det är nog snarare de lätt tassande katterna som gör det. Möjligen kan råkan av en tillfällighet komma över ett ägg som ramlat ner på marken.

Tyvärr är det så som sign antyder att människan plägar äta små oskyldiga råkningar; särskilt vanligt är det i trakten av Hammenhög. Trots det har råkan överlevt och det ska vi vara tacksamma för. I sin mörka pessimism är den en tidstypisk fågel, värdig att ingå i Lunds stadsvapen.

Finn

Ge sign "Kvidevitt" en elementär lektion i ekologi!

Ingrid Jönsson

Sång mot apartheid

I Lund finns sen någon månad tillbaka en Afrikakör. Och i Uppsala ordnas en Nordisk körhelg mot apartheid den 1-3 maj, under medverkan av en ungdomskör från Sydafrika. Deltagarna i körhelgen kommer bl a att medverka i demonstrationstågen med sin sång.

Vi antar att löshästar med körvana kan beredas plats i den lundagrupp som far upp. Men kontakta i så fall snarast Ingrid Jönsson, tel 125578.

Eventuellt möte med Jörn Svensson tisdag eller torsdag i nästa vecka. Se eventuell annons i dagspressen.

KHF

Byggarnas bekymmer

Politikerna i byggnadsnämnden har det inte lätt. På måndag i förra veckan bestämde socialdemokraterna att gå emot skövlingen av Råbyholms allé. På onsdag fortsatte emellertid Birger Rehn och hans tysta men trogna partikumpaner i byggnadsnämnden att rösta för samma väg och skövling, i ett slags vanmäktig protest. I vpk blev Thomas Schlyter och hans suppleant Anders Löfqvist inte glada över årsmötets beslut att gå emot varje utbyggnad av Värpingeområdet. Det har t o m talats om något slags markering från den senares sida.

Vill m socialisera?

"Förslaget (om barnvårdarlön till hemmamammor) innebär en kraftig utvidgning av den offentliga sektorn. Hur går det ihop med den borgerliga ideologin om att den offentliga sektorn är för stor?", lyder den infamaste av Kajsa Theanders (vpk) frågor i en interpellation till socialnämndens moderate ordförande.

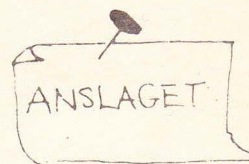
Förlorad identitet

Ännu ett steg har tagits mot den identitetsförlust som hotar den här stan. Vi har ingen egen dagstidning, OK, det har vi vant oss vid. Men att det inte ska få finnas bioannonser på lokalsidorna!

Krämare som innovatör

Ideonföretaget Ericsson Radio Systems annonserade i veckandens stort efter folk: "Export sales manger", chef marknadsplanering, tekniska säljare etc. Som bakgrund förklarades att marknads och försäljningsdelarna i företaget nu flyttades till Lund. OK, det kan behövas att Ericsson kan få sålt sina apparater när företaget nu går så knackigt i övrigt. Men det intressanta är att Ideon alltså inte längre är den exklusiva forsknings- och utvecklingsmiljö som man så högtidligt försäkrade i början. Skulle inte Ericsson kunna erbjudas mark på Gastelyckan?

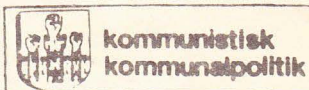
POSTTIDNING

Barnsits till cykel önskas köpa.
Tel 123501.

BLÄSORKESTERN. Sö 22.2 kl 17.45 träet (spel och diskussion om repertoaren), kl 19 stora orkestern, i första hand förberedelse av Palmespel 28.2 kl 19. AMNESTY. Ti 24.2 kl 19.30 informationsmöte för nya medlemmar och andra intresserade, bibliotekets cirkelrum 1. VPK IF. Lö 21.2 kl 16 träning på Lerbäcksskolan.

Kompol har möte må 23.2 kl 19.30 på vpk-lokalen. Beredning av fullmäktige.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Lars Borgström, Gunnar Sandin och Lasse Svensson.

Kontaktredaktör för nästa nummer Gunnar Sandin, tel 135899.